

DEEL EEN

NU

KLEM

Rechtszaal,

vechtzaal.

Ik sta terecht.

't Pleit wordt beslecht.

Geen uitweg.

GAAT U STAAN

Jury,
daarna rechter.

Niemand zegt er
meer iets.

Ik wil de stilte verbreken,
een speld erin steken,
het gewicht laten barsten –

uitbreken.

Met mijn hoofd laag,
mijn armen gestrekt
breek ik door muren
alsof ik van staal ben –
alsof ik geen angst ken.

Ik
 sla mijn
 proef
 adem hemel.
 vleugels uit,
 de lucht,

Maar feit is: ik zit vast.
Stijve kraag als een strop,
opgeknoopt in nieuw pak,
de waarheid
in een dwangbuis.

AANKLACHT

'Joseph Goodenough,

U wordt ervan beschuldigd
In de vroege uren van
Eén januari
Tweeduizend negentien,

De dood
Van **Stephanie White**
Te hebben veroorzaakt.

De aanklacht luidt:
Dood
Door **Gevaarlijk Rijgedrag**.

Wat is daarop uw antwoord?'

STOP

Ik krijg geen lucht,
slaak een pijnlijke zucht...

Meer is niet nodig.
Terug ben ik, opnieuw,
in die zwarte, donkere nacht
op die zwarte, donkere weg,
met Imogen, Imogen
naast me.

En ik sluit mijn ogen
om niks te hoeven zien,

maar

daar:

licht

komt op ons af

van om de bocht,

door het donker

boort het zich;

daar is het,

bijna,

het is

fel

het is

veel

het

verblindt

en

we rijden

er recht

op

af

remmen!

remmen we?

Maar

het
lukt
niet
want

de tijd is te kort
de auto te groot
en het stuur draait niet

zwaar is het, traag

geen controle

het licht nadert nog steeds
te snel,
claxon krijsend
koplampen knipperend
jezus
nee

STOP!

IMOGEN...

NEE.

DOOD

Niet Imogen, niet ik,
maar
de vrouw in de andere auto.

Ik strompelde over het asfalt
naar het wrak
en zag

een lichaam

(of wat erop leek)

en een gapend gat
waar eerst de autodeur zat.

Staarde naar
wit bot.

Zag
rode huid,
gapend

in een stille schreeuw.

Verwongen lijf,
gezicht vol glas
in

s u k n
 t k e

Ik brulde.

Ze gaf geen krimp.

Het blonde haar in een vlecht.

Gescalpeerd.

Over en uit.

OCHTEND

Als ik in bed lig en me
ontworstel aan de flard slaap
die ik vannacht wist te vinden,
is het er bijna niet,
vergeet ik bijna eraan te denken,
maar dan,
voor ik mijn ogen open voor de dag,
slaat dat dode lichaam me wakker.

Altijd draagt ze wit,

haar bloed, gutschend, glimmend,
druipt, lekt, stroomt
over haar kleren.

En ik ren naar de badkamer,
braak boven de wasbak
al komt er niets –
lege maag, door
schuldgevoel
verkramppt.

PLEIT

Ze wachten.

Waarom zwijg ik?
Ik moet spreken
en open mijn mond, als vanochtend
voor de spiegel, voor mijn moeder.

Onschuldig, zei ik toen,
de woorden ophalend uit de diepte
als een vis

kronkelend, spartelend,
aan de haak geslagen.

Een nieuwe poging...
Ik open mijn mond, adem in

maar alle klanken zitten klem
in mijn k e e l
Ze kunnen er niet uit,

'O-'

Daar, de eerste klank,
gevolgd door de rest, als een vloedgolf.
'Onschuldig,' breng ik uit,
maar geen mens die me gelooft,
ikzelf inclus.

Want ik zit nog altijd daar:
gevangen
in het verleden, in de koplampen,
en hier in de rechtbank,
door schaamte verlamd.